

V pomladnih dneh.

Spisala *Anka Zupančič*.

si smo bili jako žalostni, ko smo zvedeli, da je Praprotnikova Milka zbolela. Bila je vedno tako pridna, da ne poznam nikogar, ki bi je ne bil ljubil. V šoli najmirnejša in pazna, je bila pri igri vesela in živahna, tako da so otroci navadno njo izvolili za voditeljico igre. Smilili so sedaj vsem tudi nje starši, ki so imeli pridno hčerko jako radi. Pomilovali so pa tudi bratca in sestrice, ki sta povsod pogrešala prijazno sestrice.

Kdor je obiskal mlado bolnico, se je prestrašil. Poprej rdeča, polna lica so sedaj blede in upadla. Krog oči legajo črni krogi, in z ustnic je izginila zdrava barva. Z zaprtimi očmi je ležala bolnica v postelji. Mati so se le jokali in molili, oče pa so vedno iskali pri zdravniku tolažbe. A zdravnik je imel sam malo upanja, vendar je žalostne starše tolažil, kolikor je mogel.

»Danes se bo odločilo, ali ostane ali — no, upajmo, da pomaga Bog«, je dejal nekega dne.

Ta dan pa je bilo ubogi Milici grozno hudo. Brez zavesti je ležala v materinem naročju, ker ni hotela ostati v postelji. Nikogar ni več poznala in tudi govorila ni več. Materino srce je krvavelo, ko je gledala ljubljenega otroka v tolikih mukah, kako pada smrti v naročje. Oče so žalostni, potrti hodili krog hiše in neprestano zdihovali: »Gospod, usmili se!«

In Gospod je uslišal molitev nesrečnih staršev in se usmiliti Milice. Polagoma se ji je zopet vračala zavest. Trudno je pogledala mamico in zdihnila: »Mama, ali bom umrla?«

»Oh ne, otrok moj! Bog bo pomagal«, so jo tolažili mati. A Milka jih že ni slišala več. Zaprla je oči in spala, kakor spe bolniki nemirno in kratko . . .

Drugo jutro ji je bilo bolje, dasiravno je bila nevarnost še vedno velika.

»Mama, ali bo že kmalu pomlad?« je vprašala Milica.

»O, zunaj je še mnogo snega«, ji je pripovedoval Francek. »Otroci se še drsajo na mlaki, pa tudi kepajo se, kadar gredo iz šole.«

»Kadar bo pomlad, bom pa zopet zdrava«, je rekla sestra.

In polagoma, prav počasi se je vračalo Milici zdravje, in prav tako počasi je prihajala pomlad. Nekega dne je bilo prav gorko, in Milka si je želela na vrt. A tega še ni dovolil zdravnik, in Milici bi bilo grozno dolgočasno v sobi, ko bi ji ne bila bratec in sestra donášala najraznovrstnejših stvari, s katerimi se je kratkočasila. Brat Francek ji je glasno bral iz »Zvončka« in drugih knjig, katere mu je posodil gospod učitelj. Verica ji je kazala svojo punčko, ki so ji jo oče kupili na zadnjem semnju. Kako se že veseli Verica, da ji bo Milica napravila nekaj oblekic zanjo!

Hipoma je priletel Francek in prinesel nekaj v klobuku. »Milica, glej, naši zajčki imajo mlade! Poglej tega-le, kako je lep! Čisto bel je in tako lepe rdeče oči ima! Tega dam tebi.«

»Meni tudi enega« prosi Verica.

»Saj ti imaš punčko«, jo zavrne Francek.

Sčasoma je smela Milka iz sobe. Privezali so v gozdu med dvema drevesoma mrežo, v katero je legla, kadar je prihajala trudna. In Verica ji je donášala cvetk in se veselila, ko je videla, kako z njimi ustreza Milici.

Neprenehoma je skakala po mehki trati in lovila metuljčke, da bi jih prinesla Milici. No, metuljčki se niso pustili ujeti, a Verica se je parkrat prevrgla v travo, kar je pa ni bolelo.

Po šoli je prišel tudi Francek k njima v gozd ter izročil Milici pozdrave gospodične učiteljice in součenk, ki se že vesele, da pride Milica skoro v šolo.

